

nüüd jäalle, „ühhest tüffist on se neile korda läinud. Pimedus sattab minno silmad. Agga Issanda arm linnitas mind nödra, et ma mitte temmast ei tagganenud. Kurri waenslane laäris mind tässist ja jallust seutud, liggidale lange legitsewa ahjo ette istuma panna, silmad ollid tikkudega lehtifistud. Nenda piddin minna mitto tundi wallusat passawat kannatama. Se olli otse põrgo piin, minno meled jäid seggoselt. Ma, lissendosin agga seal ei olnud hallastust. Ma hüüdsin: „Issand mits ja mind oled mahhojätnud.“ Wimaks minnestasin ma ärra. Minnestus olli se ingel kes mind peastis. Solameister arwanud mind surmud ollevald ja piddond mind tullesse lükkama, ni fui ta jo enne mõnne teisega olli teinud. Agga üks temma töömehhist, kes minno öndja poea endine teender ja sobber, kes ta süddames issegigi meie pole hoidis, olli nouu andnud mind tuhhaambri förwale lükkata, ja seal olli ta mind õse omnia fojo kannud. Qui minna fest raskest minnestusest ärkasin, olli mul tül vägga kurb meel, fest et mo silmad pimedad ollid, ja selts jäid. Agga Issand trööstis mind selle hea, armsa lapse läbbi. Qui minna tahtsin langeda, siis toetas temma mind. Teminal ollid ello kannad meles, fui minno wanna südda ärranörtsis ja ussolamblile fustumos olli. Temma kannab meie kallist warra, Piibli ramatut omnia lätte peal ja süddames. Temma põrgenes suure hirmoga floostrist, fui ta sulis, et meie waesed

wangid tuhhatfordse liusatuise ast minnema peasesid ja tulli ja otsis mind ärapölgitud üles.

„Oh, armas emma,” ütles Elsbeth. Ets ma olle siis finno tüttar. Qui minna, meie ussoliste, ärraminnemist kuulsin, siis olli fui hüüks Issand isse: „Wata se on finno emma.” Ja floostrist peasesin minna et tül surma nuhtlust farta olli, fest seal ei laasta legi rõlja. Agga sealgi olli mõnni hing, kes salaja Issanda pole hoidis.

„Issand önnistago sind, armas laps.” Ja teie armjad föbrad woite arwata, mis suur minno rööm olli, fui ta minno förwas seisis ja omma lättega mo ümber haffas. Minna waene pimme ei näinud tedda mitte agga mo südda tundis tedda warsti fui temma filmawessi minuo palgid fastis. Agga mis waewasine ja pitt olli meil tekümine. Siisti, armjad föbrad, teie näte Issand farristab tül agga mitte ennam fui meie jouame kanda. Temmale olgo au ja fitus!”

Amen! Anien! Ütlesid maia rahwas ja püüdsid mitme armja sannaga neid röömustoda, kes vi raskest kurvastusest tullid.

Agga poja silmade ees seisid veel maggamia minnes leik need kannatamised missa waesed ussolennad ollid liusatud: Ja millal se veel lõppeb; ja kui nad siis wimaks paigale saavad, roib olla Pohlwaal wost, mis raske luggu siisti veel. Qui selle pimmeda wanualese joud fa ni langele ulatub, mis ta seal peale haffab? ja mis se norole tütarlaps, kel raske öppimata töö veel labhevörta raskem on? Ta toundis üles panni ennast riide ja läks omnia wammemate maggamise lambri. Ta räbis neile omnia murred wööraste pärast, ja pallus, neid lauemals ennesti jure jäitta. „Uhhhe õ puhkamisest ei ole neile tull!” Issa olli fa sedda möttelmuub